

Rozważania: piątek 30 tygodnia okresu zwykłego

Rozważanie na piątek 30 tygodnia okresu zwykłego. Poruszane tematy to: prawo Boże ma na celu nasze dobro; wolność w wypełnianiu obowiązków; dzień pamięci.

- Prawo Boże ma na celu nasze dobro;
 - Wolność w wypełnianiu obowiązków;
 - Dzień pamięci.
-

W SWOICH NAUKACH Jezus zaproponował nowy sposób postrzegania rzeczywistości. Niektórzy faryzeusze dbali jedynie o przestrzeganie coraz liczniejszych przepisów. Chrystus natomiast postawił w centrum swojego przesłania miłość Boga, która prowadzi człowieka do dobra. W końcu taki właśnie był sens prawa, które Pan przekazał Mojżeszowi – pomóc człowiekowi żyć w sposób, który uczyni go szczęśliwym. Jednak władze żydowskie nałożyły tyle dodatkowych nakazów, że zaciemniły pierwotny sens Bożych przykazań: najważniejsze stało się ich dosłowne wypełnianie. Nie trzeba więc było już szukać dobra, które z nich wypływało.

Z tego powodu większość Izraelitów z entuzjazmem słuchała Dobrej Nowiny Jezusa. Być może wyczuwali w Jego słowach zapowiedź wolności, która odpowiadała na ich najgłębsze

rozterki. Jednak faryzeusze nie chcieli przyjąć tego przesłania i czekali na odpowiedni moment, aby oskarżyć Go o łamanie prawa Bożego. W szabat, kiedy Jezus jadł właśnie w domu jednego z nich, „oto zjawił się przed Nim pewien człowiek chory na wodną puchlinę” (Łk 14,2). Sytuacja ta wydaje się wręcz ustawiona tak, aby postawić Mistrza w trudnej sytuacji: jeśli uzdrowi chorego – oskarżą Go o złamanie szabatu; jeśli nie – potwierdzą własne przekonanie o konieczności surowego przestrzegania prawa.

Rozumowanie Jezusa jest proste. „Czy wolno w szabat uzdrawiać, czy też nie?” – pyta obecnych. Gdy nikt nie reaguje, podchodzi do chorego, uzdrawia go i odsyła. Następnie dodaje: „Któż z was, jeśli jego syn albo wół wpadnie do studni, nie wyciągnie go zaraz, nawet w dzień szabatu?” (Łk 14,3-5). W ten sposób

Pan pokazuje, że sposób, w jaki przywódcy religijni pojmowali prawo, nie mógł pochodzić od Boga, ponieważ pomijał dobro człowieka. Natomiast atrakcyjność przesłania Chrystusa polega na tym, że On przede wszystkim pragnie naszego szczęścia. „Całe życie Jezusa, Jego sposób traktowania ubogich, Jego gesty, Jego konsekwencja, Jego codzienna prosta ofiarność, i w końcu Jego całkowite wydanie siebie na okup – wszystko to jest cenne i przemawia do życia każdego. (...) Czasami tracimy entuzjazm dla misji, zapominając, że Ewangelia odpowiada na najgłębsze potrzeby osób, ponieważ wszyscy zostaliśmy stworzeni do tego, co proponuje nam Ewangelia: do przyjaźni z Jezusem i miłości braterskiej. Jeśli zdołamy wyrazić odpowiednio i pięknie istotną treść Ewangelii, z pewnością przesłanie to odpowie na najgłębsze pytania serc”^[1].

.....

JEZUS NIE ODRZUCA PRAWA. Gdy młodzieniec pyta Go, co ma czynić, by osiągnąć życie wieczne, odwołuje się do przykazań (por. Mk 10,18). To właśnie w ich wypełnianiu znajduje się fundament prawdziwego szczęścia. Pragnienie życia całkowicie wolnego od obowiązków jest nie tylko nierealne, ale też pozbawione sensu – nasze czyny straciłyby wtedy głębszy cel. Ponadto takie podejście doprowadziłoby do powstania szeregu ograniczeń, których sami nie wybraliśmy. Jak przypomina prałat Opus Dei, Fernando Ocáriz: „Często dąży się do złudnej wolności bez granic jako ostatecznego celu postępu; a nieraz równocześnie trzeba ubolewać nad wieloma formami ucisku i pozornej wolności, które w rzeczywistości są zniewalającymi kajdanami”^[2].

Zachowanie faryzeuszy w tej scenie pokazuje jednak życie, które sprowadza się do przestrzegania zasad. Nie szukali szczęścia w Bogu, lecz w poczuciu bezpieczeństwa i satysfakcji, że wykonują polecenia – niezależnie od ich sensu. Uważali, że zbawienie jest nagrodą za uczynki, a nie darem od Boga. Jezus natomiast zachęca do odkrycia prawdziwego znaczenia prawa Bożego. W ten sposób wypełnianie przykazań nie jest postrzegane jako coś przypadkowego, narzuconego z zewnątrz, lecz jako odpowiedź na miłość Boga, która leży u źródeł naszego istnienia. „Jaka to prawda – pytał św. Josemaría – która zapoczątkowuje i wypełnia w całym naszym życiu drogę wolności? Przedstawię ją wam z radością i pewnością pochodzącą z więzi między Bogiem a Jego stworzeniem: jest to świadomość, że wyszliśmy z rąk Boga, że jesteśmy przedmiotem szczególnej miłości Trójcy

Przenajświętszej, że jesteśmy dziećmi tak wielkiego Ojca. Proszę Naszego Pana o to, aby nam pomógł zdecydowanie wziąć sobie to do serca, radować się tym każdego dnia: wówczas będziemy postępować jako ludzie wolni”^[3]. Przykazania, podobnie jak obowiązki, które towarzyszą nam na co dzień, wyznaczają nam drogę do szczęścia na ziemi i w niebie, gdy wypełniamy je z miłości do Boga i bliźnich.

WŚRÓD ZASAD, KTÓRYCH PIERWOTNE znaczenie uległo rozmyciu, znajdowało się przykazanie szabat. Było to przykazanie przypominające o odpoczynku Boga po stworzeniu świata: „W sześciu dniach bowiem uczynił Pan niebo, ziemię, morze oraz wszystko, co jest w nich, w siódmym zaś dniu odpoczął. Dlatego

pobłogosławił Pan dzień szabat u i
uznał go za święty” (Wj 20,11).
Przypominało ono także o
wyzwoleniu Izraela z niewoli
egipskiej: „Pamiętaj, że byłeś
niewolnikiem w ziemi egipskiej i
wyprowadził cię stamtąd Pan, Bóg
twój, ręką mocną i wyciągniętym
ramieniem: przeto ci nakazał Pan,
Bóg twój, strzec dnia szabat” (Pwt
5,15). Ostatecznie Bóg powierzył
Izraelowi szabat, aby go przestrzegał
na znak przymierza. Dlatego był to
dzień „poświęcony uwielbieniu Boga,
Jego dzieł stworzenia i Jego
zbawczych czynów na rzecz
Izraela”^[4]. Dla chrześcijan dniem tym
stała się niedziela, dzień
zmartwychwstania Jezusa, który
dopełnił sens szabat u – „oznacza
bowiem nowe stworzenie”^[5] i
wyzwolenie z grzechu.

Zarówno szabat żydowski, jak i
chrześcijańska niedziela,
przypominają o wydarzeniach tak

ważnych, że warto je odnawiać co tydzień. Uczą pamięci o źródle życia, które nadaje sens wszystkiemu i łączy nas z innymi. Jak powiedział papież Franciszek: „Pamięć czyni naród silnym, bo daje mu zakorzenie w drodze, w historii, we wspólnocie. Pamięć pomaga nam zrozumieć, że nie jesteśmy sami – jesteśmy ludem, który ma swoją przeszłość, historię i życie”^[6]. Dlatego „uczestnictwo w niedzielę we wspólnej celebracji Eucharystii jest świadectwem przynależności do Chrystusa i Jego Kościoła oraz wierności Chrystusowi i Kościołowi. Wierni potwierdzają w ten sposób swoją komunie w wierze i miłości. Wspólnie świadczą o świętości Boga i nadziei zbawienia. Umacniają się nawzajem pod przewodnictwem Ducha Świętego”^[7]. Niech Najświętsza Maryja Panna pomaga nam przeżywać każdą niedzielę jako pamiątkę nowego życia, które dał

nam Jej Syn – życia, które jednoczy nas z braćmi i siostrami w wierze.

[1] Franciszek, *Evangelii Gaudium*, nr 265.

[2] Ks. Prał. Fernando Ocáriz, *List pasterski*, 9-I-2018, nr 1.

[3] Św. Josemaría, *Przyjaciele Boga*, nr 26.

[4] *Katechizm Kościoła Katolickiego*, nr 2171.

[5] Tamże, nr 2174.

[6] Franciszek, *Homilia*, 2-XI-2018.

[7] *Katechizm Kościoła Katolickiego*, nr 2182.

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://opusdei.org/pl-
pl/meditation/rozwazania-piatek-30-
tygodnia-okresu-zwyklego/](https://opusdei.org/pl-pl/meditation/rozwazania-piatek-30-tygodnia-okresu-zwyklego/) (30-03-2026)